

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 113/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. decembra 2001 predbežne prerokoval návrh V. C., bytom Č., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Č., na začatie konania vo veci porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného ustanovením čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Žilina sp. zn. ČVS: KUV-61/OVEK-2001 z 22. mája 2001 a uznesením Okresnej prokuratúry v Čadci č. k. Pv 951/01-18 z 22. augusta 2001 a takto

r o z h o d o l :

Návrh V. C. na začatie konania **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 10. septembra 2001 doručený návrh V. C., bytom Č. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Č., na začatie konania vo veci porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovanú ustanovením čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Žilina sp. zn. ČVS: KUV-61/OVEK-2001 z 22. mája

2001 a uznesením Okresnej prokuratúry v Čadci č. k. Pv 951/01-18 z 22. augusta 2001 v jeho trestnej veci.

V podaní navrhovateľ tvrdí, že uvedenými rozhodnutiami, ktorými bola jeho trestná vec odňatá z preverovania Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru v Čadci a pridelená na ďalšiu realizáciu Krajskému úradu vyšetrovania Policajného zboru Žilina, došlo k porušeniu jeho ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa názoru navrhovateľa bolo znemožnené ústavným a zákonným spôsobom uskutočniť trestné konanie voči jeho osobe.

Listom z 1. októbra 2001 ústavný súd vyzval navrhovateľa na odstránenie nedostatkov návrhu. Podaním z 8. októbra 2001 navrhovateľ podanie doplnil.

II.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne ústavný súd prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu. Preskúma, či návrh spĺňa náležitosti stanovené ustanovením § 20 zákona o ústavnom súde a či nie sú dôvody, ktoré bránia jeho prijatiu na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Navrhovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, čl. 36, čl. 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 1/95 uviedol: „Práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, porušenie ktorého navrhovateľ namieta, sa možno domáhať len v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ústavy).“

Vo veci sp. zn. I. ÚS 84/97 ústavný súd uviedol, že podstatou základného práva na inú právnu ochranu (napr. orgánom štátnej správy) je umožniť každému reálny prístup k takému orgánu a tomu zodpovedajúcu povinnosť o veci konať tak, aby nedošlo k porušeniu ústavnoprosedných princípov upravených v druhej hlave siedmom oddiele ústavy.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu realizáciu práva na inú právnu ochranu možno realizovať len prostredníctvom zákonnej úpravy. V oblasti inej právnej ochrany sú takýmto zákonmi napr. zákon o správnom konaní, zákon o prokuratúre a zákon o advokácii, ktoré umožňujú a upravujú prístup občana k orgánom štátu alebo k advokátovi, a tým realizujú jeho právo na inú právnu ochranu.

Navrhovateľ namieta, že bolo odňaté jeho trestné stíhanie jednej súčasti Policajného zboru a prikázané inej súčasti.

Z čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ ide o právo na súdnu ochranu, nevyplýva právo navrhovateľa, aby sa jeho vecou zaoberal konkrétny úrad vyšetrovania. Zmenou policajného orgánu, ktorý preveruje, resp. vyšetruje vec navrhovateľa v trestnom konaní, preto nemohlo dôjsť k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd už vo veci sp. zn. I. ÚS 26/94 uviedol, že „čl. 46 ods. 1 ústavy je potrebné vykladať v spojitosti s čl. 51 a čl. 2 ods. 2 ústavy. V spojení s čl. 51 pokiaľ ide o spôsoby, ktorým sa každý môže domáhať svojho práva, a to len v medziach zákonov, ktorými sa čl. 46 vykonáva. Pisateľ podnetu preto musí pri domáhaní sa svojho práva rešpektovať ustanovenia zákona, ktorý upravuje postup pri realizácii práva na súdnu a inú právnu ochranu. Takýmito zákonmi sú v oblasti súdnej ochrany Občiansky súdny poriadok, Trestný poriadok, zákon o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov a v oblasti inej právnej ochrany je to napríklad zákon o správnom konaní a zákon o prokuratúre.“

Zmenou policajného orgánu v trestnej veci navrhovateľa nemohlo dôjsť ani k porušeniu jeho práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Možnosť domáhať sa inej právnej ochrany prostredníctvom orgánu, resp. subjektu, ktoré v trestnom konaní prichádzajú do úvahy (prokurátor, advokát), totiž navrhovateľovi zostáva aj naďalej zachovaná bez ohľadu na to, ktorý policajný orgán je v jeho veci činný.

Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. I. ÚS 66/98) uviedol, že o zjavne neopodstatnenom návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Z vyššie uvedených dôvodov potom ústavný súd rozhodol o návrhu navrhovateľa podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2001